

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 17, 2023

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1664](#) 01-12-2023

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:2294](#) 29-11-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:10136](#) 28-11-2023

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:2339](#) 21-11-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:9878](#) 21-11-2023

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:2072](#) 01-11-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:151](#) 11-01-2022

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:20208](#) 20-12-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:11784](#) 29-11-2023

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2023:4927](#) 29-11-2023

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2023:6929](#) 27-11-2023

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:11333](#) 27-11-2023

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:6114](#) 22-11-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:11712](#) 15-11-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:11711](#) 15-11-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:11576](#) 15-11-2023

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2023:7561](#) 31-10-2023

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:6942](#) 26-10-2023

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2023:6314](#) 25-10-2023

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2023:6454](#) 24-10-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:11647](#) 19-10-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:10942](#) 27-09-2023

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2023:6704](#) 20-09-2023

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:13005](#) 30-08-2023

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:6955](#) 15-08-2023

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:12102](#) 17-05-2023

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:7578](#) 07-12-2022

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2023:300](#) 29-11-2023

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2023:315](#) 21-09-2023

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2023:3](#) 09-01-2023

RECHTSPRAAK

In een geschil tussen vereffenaar en subsidiair legataris oordeelt de rechtbank over uitleg van het legaat, de peildatum en de verschuldigheid van wettelijke rente.

Erflaatster is overleden en omdat de erfstelling ten gunste van haar partner geen effect sorteert, zijn haar moeder en broer [eiser] haar enig erfgenamen. In haar testament had erflaatster aan moeder een legaat toegekend van de waarde van een woning voor zover die meer bedroeg dan € 200.000. Als het legaat ten gunste van moeder geen effect sorteert, is het subsidiair aan de broer toegekend. In de nalatenschap heeft de rechtbank een vereffenaar [gedaagde] benoemd. De broer vordert afgifte van het legaat. Volgens de vereffenaar is niet duidelijk aan wie het legaat toekomt. Volgens de rechtbank is voldoende duidelijk dat moeder het legaat heeft verworpen. Aangezien niet is gebleken dat moeder de verwerping van het legaat ook daadwerkelijk heeft vernietigd, gaat de rechtbank ervan uit dat moeder de verwerping van het legaat niet ongedaan heeft gemaakt. In geschil is verder de peildatum voor de berekening van het legaat. Volgens de broer is tussen de overlijdensdatum en de datum afgifte legaat dusdanig veel tijd verstreken dat op grond van de redelijkheid en billijkheid moet worden afgeweken van de peildatum die in het testament is opgenomen. Volgens de vereffenaar zijn er geen feiten of bijzondere omstandigheden die zouden kunnen leiden tot een andere peildatum dan de datum die in het testament is opgenomen. Ook heeft de broer zelf de rechtbank verzocht om een professionele vereffenaar te benoemen en daarmee heeft hij geaccepteerd dat het legaat pas kan worden afgegeven nadat de uitdelingslijst verbindend is geworden. De rechtbank volgt het verweer van de vereffenaar. Uit het testament van erflaatster volgt duidelijk dat als peildatum moet worden uitgegaan van de overlijdensdatum. De vraag of de maatstaf van artikel 6:2 BW noopt tot afwijking van de overlijdensdatum als peildatum dient te worden beantwoord aan de hand van alle relevante omstandigheden van het geval. De broer heeft slechts tijdsverloop aangevoerd als omstandigheid die noopt tot afwijking van de bij testament bepaalde peildatum. Dit is onvoldoende. Verder constateert de rechtbank dat de door de broer gevorderde wettelijke rente pas verschuldigd is vanaf het moment dat de schuldenaar met de betaling van een geldsom in verzuim is geraakt. Van verzuim is eerst sprake indien de schuldenaar bij schriftelijke aanmaning waarbij hem een redelijke termijn voor nakoming is gesteld, in gebreke is gesteld en nakoming binnen die

termijn uitblijft.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:6114

Zaaknummer: C/16/554909 / HA Z 23-275

Rechters: R.W.J. van Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt de gedeeltelijke verdeling/gerechtigdheid vast van de nalatenschap van de in 1996 overleden vader van partijen.

Eiseres en gedaagde sub 1 en 2 zijn de kinderen van hun in 1996 overleden vader en in 2020 overleden moeder. In zijn testament had vader moeder een keuzelegaat en het vruchtgebruik van zijn nalatenschap toegekend en de drie kinderen tot zijn erfgenamen benoemd. Moeder is sinds het overlijden van vader geregistreerd bij de KvK als enig aandeelhouder en bestuurder van een bv en vanaf 1997 waren moeder en gedaagde sub 1 vennoten in een vof. In 2005 is geregistreerd bij de KvK dat de bv is opgehouden te bestaan vanwege het ontbreken van bekende baten. Vanaf 2010 heeft gedaagde sub 1 de door de vof geëxploiteerde onderneming als eenmanszaak voortgezet. In 2021 is de voormalige echtelijke woning verkocht en aan derden geleverd. Eiseres vordert o.m. verdeling van de nalatenschap van vader, maar haar vordering richt zich echter alleen op de woning, de vof en de bv. Gedaagde sub 1 merkt terecht op dat ook de rest van het vermogen van belang is om tot een correcte verdeling van de nalatenschap te komen. Hij verzet zich echter niet tegen partiële verdeling. Nu partijen bovendien niet inzichtelijk hebben gemaakt, en naar de rechtbank begrijpt ook niet kunnen maken, welke goederen verder nog tot de onverdeelde nalatenschap behoren en zij, zoals artikel 3:179 lid 2 BW duidelijk maakt, later een nadere verdeling kunnen vorderen ingeval goederen zijn overgeslagen, zal de rechtbank zich bij de verdeling beperken tot de door partijen genoemde goederen. Gedaagde sub 1 heeft het aandeel van vader in de vof in 1997 feitelijk overgenomen. Eiseres en gedaagde sub 2 hebben zich niet hiertegen verzet, terwijl zij ermee bekend waren dat gedaagde sub 1 het bedrijf samen met moeder heeft voortgezet. Aangenomen kan worden dat eiseres en gedaagde sub 2 stilzwijgend hebben ingestemd met de toedeling van het aandeel van vader zodat de rechtbank vaststelt dat het aandeel van vader in de vof aan gedaagde sub 1 is toegedeeld. Omdat duidelijk is dat gedaagde sub 1 geen vergoeding aan vaders nalatenschap heeft betaald voor het aandeel van vader in de vof, stelt de rechtbank de waarde per de datum van verdeling (te weten 1997) vast. Niet relevant is de door eiseres gesuggereerde waarde per datum ontbinding vof. Partijen zijn niet anders overeengekomen en de rechtbank ziet niet in op welke grond de eisen van de redelijkheid en billijkheid mee zouden brengen dat van die datum moet worden uitgegaan. De rechtbank stelt het bedrag vast dat gedaagde sub 1 in dat kader nog moet voldoen aan eiseres en gedaagde sub

2.

Voor wat betreft de aandelen in de bv constateert de rechtbank dat moeder volgens de KvK vanaf het overlijden van vader enig aandeelhouder van de bv was. Daarmee moet er – zo de rechtbank – van uit worden gegaan dat de aandelen geen bestanddeel van de nalatenschap van vader meer vormen. Voor zover de nalatenschap wegens de overdracht van de aandelen een vordering op moeder mocht hebben, geldt dat erfgenamen hierin gelijkelijk delen. Verder stelt de rechtbank vast dat partijen ieder voor een gelijk/een derde deel zijn gerechtigd tot de verkoopopbrengst van de woning.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:7578

Zaaknummer: C/05/388303 / HZ ZA 21-187

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De niet-reagerende erfgenaam heeft niet deelgenomen aan de verdeling, zodat deze nietig is. De bewindvoerders moeten ten overstaan van de kantonrechter rekening en verantwoording afleggen aan de erfgenamen, en niet aan de erfgenamen sec.

De moeder van partijen (eiser en vier gedaagden in conventie) is overleden. Tijdens leven zijn twee van de vier gedaagden door de rechtbank benoemd tot bewindvoerder over het vermogen van moeder. Eiser stelt o.m. dat er nog geen rechtmatige verdeling heeft plaatsgevonden en dat deze, zo die al zou hebben plaatsgevonden, nietig is. De rechtbank overweegt dat artikel 3:195 BW bepaalt dat een verdeling waaraan niet alle deelgenoten hebben deelgenomen nietig is. Dat eiser bij de verdeling van de nalatenschap van betrokken is geweest, kan de rechtbank niet vaststellen. De door gedaagden als bewijs van deelnemen aan de verdeling overgelegde e-mails en overzichten zijn daartoe onvoldoende. Uit deze berichten blijkt niet van de deelname van eiser, het zijn namelijk eenzijdige berichten. Eiser heeft in het geheel niet op deze berichten gereageerd, van deelnemen in de zin van artikel 3:195 BW is dan ook geen sprake. De rechtbank vindt dat gedaagden zich bij aanhoudend zwijgen van eiser tot de rechtbank hadden moeten wenden om (de wijze van) verdeling vast te laten stellen op grond van artikel 3:185 BW. Door (te voorbarig) bedragen uit de nalatenschap op te nemen en onderling te verdelen zonder dat eiser aan de verdeling heeft deelgenomen, heeft een nietige verdeling plaatsgevonden. Dat betekent dat de verdeling alsnog moet plaatsvinden. Omdat geen verdere bezwaren zijn gemaakt tegen de benoeming van een notaris en een of meer onzijdige personen beveelt de rechtbank op grond van artikel 3:178 BW en artikel 677 Rv partijen tot verdeling over te gaan ten overstaan van een notaris naar keuze van partijen, gevestigd binnen het rechtsgebied van de rechtbank. De rechtbank benoemt op grond van artikel 3:181 BW en artikel 677 Rv onzijdige personen voor het geval een of meer erfgenamen niet aan de verdeling meewerken. De door eiser gevorderde rekening en verantwoording over het door de bewindvoerders gevoerde bewind wordt afgewezen. Artikel 1:445 BW bepaalt dat de bewindvoerder jaarlijks rekening en verantwoording aflegt aan de rechthebbende (hun moeder) ten overstaan van de kantonrechter. De rekening en verantwoording wordt dus niet afgelegd aan of ten overstaan van de erfgenamen. Erfgenamen hebben geen recht op het afleggen van rekening en verantwoording door de bewindvoerder over de hele periode van

bewind. Het is namelijk niet de bedoeling dat de erfgenamen het werk van de kantonrechter nog eens over doen. Dit is enkel anders voor de eindrekening en verantwoording aan het einde van het bewind door overlijden van rechthebbende. De eindrekening en verantwoording na overlijden moet namelijk worden afgelegd aan de erfgenamen ten overstaan van de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2023:6704

Zaaknummer: C/02/394500 / HA ZA 22-72 (E)

Rechters: M.Z.B. Sterk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter verleent ouders voorwaardelijk machtiging om nalatenschap namens minderjarige te verwerpen.

Erflater is overleden in 2023 en verzoeker 1 die tot diens nalatenschap is geroepen, heeft het vernomen om wegens redenen zoals vermeld in het verzoekschrift de nalatenschap te verwerpen. Verzoeker 1 en 2 zijn de ouders van de minderjarige die als gevolg daarvan vervolgens tot de nalatenschap wordt geroepen en verzoeken om namens de minderjarige de nalatenschap te mogen verwerpen. Gelet op de bij verzoek gegeven toelichting verleent de kantonrechter onder de voorwaarde dat verzoeker 1 de nalatenschap verwerpt, machtiging om namens de minderjarige de nalatenschap te verwerpen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 31-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2023:7561

Zaaknummer: 10754835 OV VERZ 23-5348 (E)

Rechters: J.A.J. van den Boom

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vereffenaar hoeft niet alsnog bescheiden in het geding brengen, nu het nalatenschapsvermogen vanwege criminele herkomst is afgegeven aan de staat en de rechter-commissaris opheffing vereffening heeft verzocht.

In cassatie op een uitspraak van het Hof Amsterdam (ECLI:NL:GHAMS:2021:3919, ERF 2022-0145) oordeelde de Hoge Raad in april 2023 (ECLI:NL:HR:2023:662, ERF 2023-0223) dat de bijlagen bij het verzoek van de vereffenaar aan de rechter-commissaris niet behoren tot de gedingstukken, zodat geïntimeerde X (enig erfgenaam die beneficiair heeft aanvaard) er niet uit dien hoofde aanspraak op kan maken dat de vereffenaar deze aan hem ter beschikking stelt. De vraag die nu voorligt, is of het hof op de voet van artikel 22 Rv een bevel moet geven om alsnog bepaalde stukken in het geding te brengen. Het hof stelt daarbij het volgende voorop. Artikel 22 Rv geeft partijen geen rechtstreekse aanspraak op het overleggen van stukken. De rechter heeft hierin een discretionaire bevoegdheid. De Hoge Raad heeft in zijn beschikking ook niet anders overwogen dan dat de rechter een bevel kan geven om bepaalde, op de zaak betrekking hebbende, stukken over te leggen. Omdat het nalatenschapsvermogen vanwege de criminele herkomst is afgedragen aan de Staat kan er niets aan de crediteuren worden uitgekeerd en al helemaal niet aan X. Het hof is van oordeel dat, om te beslissen op de voordracht tot opheffing van de vereffening, het hof dan ook niet hoeft te beschikken over de bescheiden die X in afschrift wenst te verkrijgen. Het hof is verder van oordeel dat ook X geen belang heeft in deze procedure om die bescheiden te verkrijgen. Het hof acht het niet nodig het bevel ex artikel 22 Rv te geven. Ook het beginsel van *equality of arms* brengt niet het recht van een partij mee op de overlegging van de bewijsstukken die de wederpartij onder zich heeft. Ook is het feit dat partijen in een procedure niet over dezelfde stukken beschikken en er aldus sprake is van ongelijkheid tussen de procespartijen, op zichzelf onvoldoende om tot strijd met artikel 6 EVRM te kunnen concluderen. X heeft nog aangevoerd dat uit niets volgt dat de verplichting om een uitdelingslijst en een rekening en verantwoording ter griffie neer te leggen, vervalt in geval van opheffing van de vereffening ex artikel 4:209 BW. Het hof begrijpt dat X daarmee bedoelt dat hij aldus kennis behoort te kunnen nemen van de rekening en verantwoording, en van de stukken die hij wenst in te zien. De rechter-commissaris heeft de vereffenaar klaarblijkelijk ontheven van deze verplichting, nu de rechter-commissaris de

voordracht aan de rechtbank heeft gedaan en in die voordracht heeft uiteengezet dat al het vermogen is afgedragen aan de Staat. De rechter-commissaris heeft daarbij vermeld dat X als beneficiair erfgenaam geen belang heeft bij inzage in een boedelbeschrijving en/of een uitdelingslijst. Het hof verwijst naar artikel 4:221 lid 2 juncto artikel 4:208 lid 2 sub a BW waarin is bepaald dat de rechter-commissaris de vereffenaar van deze neerlegging kan vrijstellen. Er is geen uitkering aan schuldeisers en geen aan X toekomend overschot zodat de rekening en verantwoording evenmin aan X hoeft te worden verstrekt op de grond dat hij recht zou hebben op een overschot (art. 4:221 lid 3 BW). Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank voor zover daarin is bepaald dat de bijlagen aan de advocaat van X moeten worden overgelegd. Ook zal het hof geen bevel op de voet van artikel 22 Rv aan de vereffenaar geven om nog bepaalde bescheiden in het geding te brengen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-11-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:2294

Zaaknummer: 200.330.918/01

Rechters: E.A. Mink, H.J.M. Smid-Verhage en M.A.J. Burgers-Thomassen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht wijst het door een erfgenaam verzochte ontslag van de executeur af, o.m. omdat de executele bijna is geëindigd.

In deze Caribische zaak wordt de heropening verzocht van de vereffening van een ontbonden bv. Dit verzoek wordt bij gebreke aan een redelijk belang afgewezen. Erfrechtelijk relevant is het zelfstandig ingediende tegenverzoek tot ontslag van de executeur. Dit verzoek moet worden beoordeeld aan de hand van artikel 4:149 lid 2 BW: als het verzoek is gedaan door een erfgenaam, kan de rechter een dergelijk ontslag verlenen wegens gewichtige redenen. Als onderbouwing worden o.m. de onduidelijkheden met betrekking tot de eigendom van een pand aangevoerd. Het gerecht overweegt dat het niet onaannemelijk is dat de executeur onvoldoende inzicht heeft in de juridische status van het pand, maar dat dit onvoldoende is om te kunnen concluderen dat sprake is van zwaarwichtige redenen bedoeld in de wet; daarbij speelt mede een rol dat het een feitelijk ingewikkelde kwestie betreft. Ook wordt aangevoerd dat de kosten van de executele (te) hoog zijn. Het gerecht stelt dat deze stelling onvoldoende wordt geconcretiseerd. Dat die kosten in absolute zin hoog zijn, is niet doorslaggevend. Duidelijk is wel dat de verhoudingen tussen partijen ernstig zijn verstoord. Dit kan een zwaarwichtige reden zijn als bedoeld in artikel 4:149 lid 2 BW. In casu is dat niet het geval omdat de werkzaamheden van de executeur bijna zijn beëindigd. Het gerecht acht het niet in het belang van partijen om in deze vergevorderde fase van de executele de executeur te ontslaan en een nieuwe executeur te benoemen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 21-09-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2023:315

Zaaknummer: CUR20230214

Rechters: O. Nijhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet onaannemelijk is dat de lening (die zou worden terugbetaald uit het erfdeel van de schuldenaar in nalatenschap van diens moeder) pas opeisbaar was bij het overlijden van moeder, en niet al eerder waardoor deze vordering niet is verjaard.

Onderhavige zaak heeft slechts een zijdelings erfrechtelijk aspect. Appellante A en B zijn gehuwd geweest in algehele gemeenschap van goederen. B heeft tijdens het huwelijk diverse bedragen geleend van [geïntimeerde] X. In 2013 hebben A en B met X in een notariële akte een overeenkomst van geldlening gesloten. Als looptijd is vermeld dertig dagen na heden [het sluiten van de overeenkomst, oftewel 22-09-2013] dan wel zoveel eerder als Y, de moeder van B is overleden. In hun in 2016 gesloten echtscheidingsconvenant is – verkort weergegeven – vastgelegd dat het erfdeel van B in de nalatenschap van Y te zijner tijd niet ter vrije beschikking van B komt, maar dat dit erfdeel dient te worden aangewend om de schuld aan X af te lossen. Na het overlijden van B in 2020 hebben zijn erven de nalatenschap verworpen. In 2021 is Y overleden en treden de kinderen van B als plaatsvervullers op. Nadat X had aangekondigd voornemens te zijn de grosse van de schuldbekentenis aan A te laten betekenen, vorderde A een verbod om de notariële akte ten laste van hem ten uitvoer te leggen. De voorzieningenrechter oordeelde dat aannemelijk is dat partijen hebben bedoeld dat de vordering opeisbaar zou zijn bij het overlijden van Y zodat niet aannemelijk is dat de vordering van X is verjaard. Naar het oordeel van het hof is hetgeen A aan haar vordering ten grondslag heeft gelegd, in het licht van de gemotiveerde betwisting door X, onvoldoende om haar vordering toe te kunnen wijzen. De uitleg die X aan de overeenkomst geeft, is ook niet bijzonder onaannemelijk. Om tot een oordeel te komen over de bedoeling van partijen ten aanzien van de opeisbaarheid van de geldlening, en in het verlengde daarvan of de vordering van X op A al dan niet is verjaard, is nadere bewijslevering noodzakelijk, bijvoorbeeld door het doen horen van de notaris die de akte heeft opgemaakt. De aard van deze procedure in kort geding leent zich daar niet voor. Dit betekent dat het door A gevorderde verbod aan X om de notariële akte ten uitvoer te leggen niet kan worden toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-11-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:9878

Zaaknummer: 200.324.288/01

Rechters: M.M.A. Wind, J.H. Kuiper en I. Tubben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verwachters hebben rechtmatig belang bij de veroordeling ex artikel 843a Rv van de bezwaarde tot overlegging van bescheiden ter vaststelling omvang nalatenschap.

Erflaatster heeft haar echtgenote [gedaagde] tot enig en bezwaard erfgenaam benoemd en de kinderen van twee (vooroverleden) zussen zijn de verwachters. In de hoofdzaak vorderen de verwachters [eisers] onder meer vaststelling van de omvang en de samenstelling van de nalatenschap. In onderhavige zaak vorderen eisers in het incident – op grond van artikel 843a Rv – gedaagde te veroordelen tot het overleggen van diverse stukken die noodzakelijk zijn om de omvang en het saldo van de nalatenschap te kunnen vaststellen. De rechtbank overweegt dat artikel 843a Rv op een bijzondere exhibitieplicht (in en buiten rechte) ziet en ertoe dient om bepaalde bewijsstukken in de procedure als bewijsmiddel ter beschikking te doen komen. Bij gebreke aan een algemene exhibitieplicht en ter voorkoming van zogenoemde *fishing expeditions* is de toewijsbaarheid van een artikel 843a Rv- vordering aan meerdere beperkende voorwaarden verbonden. Ten eerste dient de eiser tot exhibitie een rechtmatig belang te stellen en te hebben, waarbij rechtmatig belang moet worden uitgelegd als bewijsbelang. Bewijsbelang bestaat indien een bewijsstuk kan bijdragen aan het onderbouwen en/of aantonen van een voor de te beoordelen vorderingen relevante, mogelijk doorslaggevende, stelling, die voldoende concreet is onderbouwd en voldoende concreet is betwist. Ten tweede moeten de vorderingen ‘bepaalde bescheiden’ betreffen waarover de verweerder daadwerkelijk de beschikking heeft of kan krijgen. Ten derde dient de eiser tot exhibitie partij te zijn bij de rechtsbetrekking waarop de gevorderde specifieke bescheiden zien. Indien aan al deze voorwaarden is voldaan, bestaat desondanks geen gehoudenheid tot het overleggen van stukken indien daarvoor gewichtige redenen zijn of indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een behoorlijke rechtsbedeling ook zonder die gegevensverschaffing is gewaarborgd. De rechtbank is van oordeel dat uit de rechtsverhouding tussen partijen voor eisers in beginsel een rechtmatig belang voortvloeit bij het verkrijgen van volledige informatie met betrekking tot de nalatenschap van erflaatster. De betreffende bescheiden zijn voldoende bepaald en er is geen gewichtige reden tot afwijzing van de vordering. De rechtbank wijst de vorderingen toe en gedaagde moet o.a. een boedelbeschrijving van de roerende zaken, bankafschriften en IB-aangiften tot en met drie jaar voor het overlijden overleggen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:13005

Zaaknummer: C/09/650560 / HA ZA 23-612

Rechters: C.J.A. Seinen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geschil van inzicht tussen twee deelgenoten blokkeert de beheerder van tot de nalatenschap behorende panden bij de uitvoering van diens werkzaamheden.

A [eiser 1] en B [eiser 2] zijn zus en broer. Zij hebben nog een (half)zus, C. Nadat hun moeder in 2011 is overleden, hebben A, B en C haar nalatenschap zuiver aanvaard en heeft B zijn erfdeel in 2015 verkocht aan A. Op grond van die overeenkomst heeft A recht op 2/3 deel van de nalatenschap en C op 1/3 deel. De nalatenschap omvat een aantal panden in Amsterdam met in totaal dertig woningen en drie bedrijfsruimten. Tijdens leven werd het beheer van de panden verricht door X. Gedaagde 1 was in die tijd werkzaam voor X. Op enig moment is Y BV [gedaagde 2] in de persoon van gedaagde 1 het beheer gaan verrichten. Tussen A, B en gedaagde 1 bestaat al langere tijd onenigheid over de wijze waarop gedaagde 1 het beheer uitvoert. In onderhavige procedure hebben A en B een – in de woorden van de voorzieningenrechter – ongebruikelijke hoeveelheid aan (informatie)vorderingen ingesteld. De vorderingen hebben gelet op hun hoeveelheid en formuleringswijze het karakter van een *fishing expedition* en worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:6955

Zaaknummer: C/13/736314 / KG ZA 23-607

Rechters: E.A. Messer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ene erfgenaam vordert ex artikel 843a Rv dat de andere erfgenaam aantoonst dat hij in het verleden gelden aan erflaatster heeft overgeboekt, zodat de latere overboeking van erflaatster naar die andere erfgenaam inderdaad een terugbetaling was.

Partijen zijn broers en enig erfgenamen van hun in 2020 overleden moeder. Eiser vermoedt dat gedaagde door middel van een aantal transacties van rekeningen in Zwitserland en Panama c.q. aldaar gevestigde bedrijven een bedrag van circa € 420.000 heeft onttrokken aan het vermogen van erflaatster. Nadat eiser in verband daarmee in Zwitserland aangifte van verduistering heeft gedaan, heeft de Zwitserse openbaar aanklager besloten niet tot vervolging over te gaan. Reden was dat uit documenten van de bank van erflaatster was gebleken dat de gelden op haar Zwitserse bankrekening afkomstig waren van gedaagde. Daarmee was volgens de Zwitsers de verklaring van de vertrouwenspersoon van erflaatster plausibel dat dit bedrag daarom op verzoek van erflaatster aan gedaagde is teruggegeven. In onderhavige kortgedingprocedure vordert eiser ex artikel 843a Rv dat gedaagde op straffe van een dwangsom aan hem schriftelijk bewijs overhandigt waaruit onomstotelijk blijkt dat gedaagde aan erflaatster een bedrag heeft geschonken. De voorzieningenrechter wijst op de voorwaarden van artikel 843a Rv en stelt dat zelfs als hieraan is voldaan, er geen gehoudenheid tot overlegging van bescheiden is, o.m. indien redelijkerwijs aangenomen kan worden dat een behoorlijke rechtsbedeling ook zonder verschaffing van de gevraagde gegevens is gewaarborgd. Omdat voorshands onvoldoende aannemelijk is geworden dat sprake was van één transactie, is dit op zichzelf al voldoende grond om de vordering af te wijzen nu eiser overlegging van een stuk vraagt dat niet bestaat. Ook is het rechtmatig belang in de zin van artikel 843a Rv niet aannemelijk gemaakt. Het gaat eiser er uiteindelijk om dat hij bewijs wil zien dat gedaagde (grote sommen) geld aan erflaatster heeft overgemaakt. Pas als gedaagde daarvan bewijs heeft geleverd, wil eiser aannemen dat het Zwitserse vermogen van erflaatster inderdaad afkomstig was van gedaagde. Omdat de openbaar aanklager in Zwitserland heeft vastgesteld dat het Zwitserse vermogen van erflaatster afkomstig was van gedaagde, is voldoende aannemelijk dat erflaatster niet haar eigen vermogen heeft weggeschonken, maar dat het een terugbetaling van vermogen was. Bij dit alles komt dat eiser over een volmacht beschikt om naar eigen inzicht bij banken alle afschriften van alle

bankrekeningen van erflaatster op te vragen. Deze volmacht is niet beperkt tot Nederlandse banken. Met deze volmacht kan eiser zelf nagaan of en welke transacties hebben plaatsgevonden. De conclusie is dat eiser onvoldoende rechtmatig belang heeft bij toewijzing van de gevraagde voorzieningen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:6942

Zaaknummer: C/13/740161 / KG ZA 23-877

Rechters: H.C. Hoogeveen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op diens verzoek benoemt de rechtbank de voormalig curator van erflaatster tot vereffenaar.

Erflaatster is ongehuwd en zonder achterlating van afstammelingen overleden. Zij had niet over haar nalatenschap beschikt en stond tijdens leven onder curatele. Omdat onbekend is wie haar erfgenamen zijn, verzoekt de voormalig curator de rechtbank haarzelf tot vereffenaar te benoemen. De rechtbank overweegt dat verzoekster belang heeft bij haar verzoek, o.m. omdat zij een van de schuldeisers is, zij verantwoording moet afleggen aan de erfgenamen en zij ook na het einde van de curatele gehouden is al datgene te doen dat niet kan worden uitgesteld. Omdat volgens de rechtbank is voldaan aan de voorwaarden van artikel 4:204 lid 1 onder a BW, wordt verzoekster tot vereffenaar benoemd. De vereffenaar moet een erfgenamenonderzoek doen, schuldeisers voldoen en ook de uitvaartkosten, aangifte erfbelasting en laatste aangifte inkomstenbelasting moeten nog worden voldaan. Er is daarom ook een maatschappelijk belang om een vereffenaar te benoemen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:20208

Zaaknummer: C/10/666010 / HA RK 23-947

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel de executeur niet in de procedure is betrokken, wordt het niet-ontvankelijkheidsverweer verworpen, en worden de omvang en verdeling van de nalatenschap vastgesteld.

Na het overlijden van vader trad een ouderlijke boedelverdeling in werking waarbij diens twee kinderen (eiser en gedaagde) een rentedragende niet-opeisbare vordering op hun moeder kregen. In haar testament heeft moeder de kinderen tot erfgenaam benoemd en een algemene vrijstelling van de verplichting tot inbreng opgenomen. Wel moest de zoon [eiser] een lening en schenking verrekenen met zijn erfdeel. Na het overlijden van moeder heeft eiser moeders nalatenschap beneficiair aanvaard. Nadat gedaagde de benoeming tot executeur had aanvaard, heeft de kantonrechter haar ontslagen en notaris X benoemd. Eiser stelt diverse vorderingen in, waaronder die tot vaststelling van de nalatenschap en het gelasten van de wijze van verdeling. Pas laat in de procedure is aangevoerd dat eiser niet-ontvankelijk zou zijn in zijn vorderingen omdat in de nalatenschap van erflaatster een executeur is benoemd. De rechtbank verwerpt dit verweer omdat, hoewel de executeur geen formele partij is in deze procedure, uit de bijlagen blijkt en niet in geschil is dat deze procedure met instemming van de executeur aanhangig is gemaakt. Partijen waren het er bovendien over eens dat deze procedure aanhangig gemaakt moest worden omdat partijen er in onderling overleg, ook met behulp van de executeur, niet uitkwamen. Vervolgens constateert de rechtbank dat de vereffening is voltooid, dat de nalatenschap van erflaatster in ieder geval ruimschoots toereikend is om de schulden van de nalatenschap te voldoen en dat eiser ontvankelijk is in zijn vorderingen. Duidelijk is dat partijen geen volledige overeenstemming hebben kunnen bereiken over de (wijze van) verdeling van de nalatenschap. De rechtbank stelt ex artikel 3:185 BW de wijze van verdeling vast en houdt daarbij naar billijkheid rekening met de belangen van partijen en het algemeen belang. Na de overweging dat de rechter die de (wijze van) verdeling vaststelt, niet gebonden is aan wat partijen hebben gevorderd en niet expliciet hoeft in te gaan op wat partijen aanvoeren, stelt de rechtbank samenstelling van de nalatenschap en verdeling vast.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:10942

Zaaknummer: C/15/336248 / HA ZA 23-76

Rechters: A.C. Haverkate

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank verdeelt de nalatenschap zodanig dat toekomstige conflicten zo veel mogelijk worden vermeden. De executeur hoeft in dit stadium geen rekening en verantwoording af te leggen.

Kort en goed is in deze zaak in geschil hoe de nalatenschap van erflaatster en het daarvan deel uitmakende aandeel van erflaatster in een vof moet worden verdeeld. De kinderen van erflaatster zijn/waren tezamen met erflaatster en haar vooroverleden echtgenoot de vennoten in de vof. Tot de nalatenschap/het vermogen van de vof behoren diverse percelen met daarop verhuurde garageboxen. De rechtbank stelt dat als de deelgenoten in een gemeenschap geen overeenstemming over de verdeling van een gemeenschap kunnen bereiken, de rechter de (wijze van) verdeling daarvan op de voet van artikel 3:185 lid 1 BW kan vaststellen. Daarbij dient, zoals in dat artikel is bepaald, naar billijkheid rekening te worden gehouden met de belangen van partijen en het algemeen belang. De rechter die de verdeling vaststelt, geniet een mate van vrijheid en is niet gebonden aan hetgeen partijen over en weer hebben gevorderd en behoeft niet expliciet in te gaan op hetgeen partijen aanvoeren. Bij de uiteindelijk vastgestelde verdeling heeft de rechtbank doorslaggevende betekenis toegekend aan het feit dat de verhouding tussen partijen steeds moeizamer is geworden en tot steeds meer irritatie en spanningen heeft geleid. De rechtbank stelt dat bij de door gedaagde voorgestelde splitsing van de percelen partijen nog steeds samen beslissingen moeten nemen en dat dit ook het geval is als het beheer en het onderhoud worden uitbesteed aan een derde. De rechtbank is van oordeel dat de door gedaagde gevorderde splitsing een bron van (nieuwe) conflicten zal opleveren, terwijl de insteek van eisers voor deze procedure juist is de stroeve samenwerking en daaruit voortvloeiende conflicten te beëindigen. Daar komt bij dat gedaagde in de door hem voorgestelde wijze van verdeling enorm wordt overbedeeld, waarbij gedaagde op geen enkele wijze (met stukken) heeft onderbouwd dat hij dat kan financieren. Met inachtneming hiervan stelt de rechtbank de verdeling vast. De door gedaagde van een van eisers, in hoedanigheid van executeur, gevorderde rekening en verantwoording wijst de rechtbank af. De executeur heeft onbetwist gesteld dat hij tot nu toe alle informatie over de nalatenschap aan de overige erfgenamen heeft verstrekt. De volledige afwikkeling dient nog plaats te vinden en pas dan kan de executeur rekening en verantwoording afleggen. Dit is op dit moment dus nog niet aan de orde.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 15-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:11576

Zaaknummer: C/15/335605 / HA ZA 23-36

Rechters: A.J. Wolfs, E.J. Bellaart en S.A.M. Groot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na de constatering dat op grond van de woonplaats van gedaagde de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft, oordeelt de rechtbank over de toelaatbaarheid van de eiswijzigingen en de omvang van de inlichtingenplicht van de executeur jegens de onderfde legitimaris.

Eiser X en gedaagde Y zijn broers van elkaar en de kinderen van erflaatster. Erflaatster is overleden in 2019. Erflaatster heeft eiser X onderfd en gedaagde Y tot enig erfgenaam en executeur benoemd. De eerste kwestie waar de rechtbank over oordeelt, is of haar rechtsmacht toekomt en welk recht van toepassing is. Omdat X en Y in verschillende landen wonen, komt de Nederlandse rechter rechtsmacht toe omdat de woonplaats van Y in Nederland is gelegen. Aangezien in het testament van erflaatster een rechtskeuze is gedaan voor Nederlands recht, is Nederlands recht van toepassing. Vervolgens beoordeelt de rechtbank of de eiswijzigingen van eiser worden toegelaten. De rechtbank stelt dat artikel 130 lid 1 Rv bepaalt dat, zolang geen eindvonnis is gewezen, de eiser bevoegd is zijn eis of de gronden daarvan te veranderen of te vermeerderen. Een gedaagde kan daartegen bezwaar maken op grond dat de eiswijziging in strijd is met een goede procesorde. Daarbij gaat het om de vraag of de wederpartij door de eiswijziging onredelijk wordt bemoeilijkt in haar verdediging en/of de eiswijziging een onredelijke vertraging van het geding met zich brengt. Op dezelfde grond kan ambtshalve een verandering of vermeerdering van eis buiten beschouwing worden gelaten. In casu oordeelt de rechtbank dat Y niet in zijn verdediging is geschaad, nu hij in de gelegenheid is gesteld om op de eiswijzigingen te reageren, en dat ook heeft gedaan. Van een ontoelaatbare vertraging is evenmin sprake. Daarna gaat de rechtbank in op de informatieplicht van artikel 4:78 BW waar X zijn vordering tot afgifte van stukken op baseert. Op grond van dit artikel kan een legitimaris die geen erfgenaam is jegens de erfgenamen en de met het beheer van de nalatenschap belaste executeurs aanspraak maken op inzage en afschrift van alle bescheiden die hij voor de berekening van zijn legitieme portie nodig heeft en verstrekken zij hem desverlangd alle daartoe strekkende inlichtingen. De vordering van X tot het verstrekken van alle relevante informatie die nodig is voor het vaststellen van de legitieme portie wijst de rechtbank als onvoldoende bepaald af. Vervolgens gaat de rechtbank in op de noodzaak tot afgifte van alle afzonderlijk genoemde stukken.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 25-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2023:6314

Zaaknummer: 419938

Rechters: M.M.K.J. Steketee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Welke kosten zijn voor rekening van de partner van erflater en welke voor de erfgenamen?

Verkort weergegeven stelt de rechtbank in een conflict tussen de erfgenamen van erflater en diens partner o.m. vast hoe een aantal kosten, waaronder die voor warmtegebruik en de verschuldigde waterschapsbelasting, bijdrage VVE, enzovoort tussen partijen moeten worden verdeeld.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2023:4927

Zaaknummer: C/o8/288813 / HA ZA 22-414

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Naast een aantal procesrechtelijke kwesties gaat de kantonrechter in op de status van door de executeur opgestelde (voorlopige/concept)boedelbeschrijvingen en de vraag of deze de basis kunnen zijn voor een ruimschoots-toereikend-verklaring.

De twee kinderen (verzoeker en gedaagde sub 2) van erflaatster zijn haar enig erfgenamen. De door haar tot executeur benoemde X heeft gebruikgemaakt van zijn bevoegdheid en gedaagde sub 1 in zijn plaats gesteld. Op grond van de bepalingen in het testament is de executeur verplicht om binnen zes maanden na overlijden een boedelbeschrijving met inbegrip van een voorlopige staat van de schulden van de nalatenschap op te maken. De executeur heeft in juni 2019 een eerste vermogensopstelling aan de betrokken partijen gestuurd; vervolgens heeft hij in oktober 2019 en september 2020 telkens een nieuwe (aangepaste) vermogensopstelling naar partijen gestuurd. In laatstgenoemde vermogensopstellingen is een vordering van de nalatenschap op verzoeker van afgerond € 287.000 opgenomen onder de noemer 'lening verzoeker conform aangifte successie bij overlijden vader'. In deze zaak zijn al diverse procedures gevoerd. Zo is het verzoek tot ontslag van de executeur afgewezen, is aan de beide gedaagden machtiging verleend om een bestuurder te benoemen voor een vennootschap waarvan de aandelen tot de nalatenschap behoren en is nog geen (eind)vonnis gewezen in de bodemprocedure tegen gedaagde sub 1. In die procedure heeft verzoeker gevraagd om een verklaring voor recht omtrent de vaststelling van de hoogte van de schuld van verzoeker aan de nalatenschap. In onderhavige zaak wordt verzocht dat de kantonrechter bepaalt dat de taak van de executeur in juni 2019, dan wel per oktober 2019, dan wel per september 2020 is geëindigd en dat tot vereffening dient te worden overgegaan. Verzoeker legt aan zijn verzoek ten grondslag dat de door de executeur opgemaakte vermogensopstellingen niet kloppen omdat hij de daarin opgenomen schuld van hem betwist en er (dus) in zijn ogen niet kan worden aangetoond dat de goederen van de nalatenschap ruimschoots voldoende zijn. De kantonrechter stelt vast dat de hiervoor genoemd eindbeschikkingen gezag van gewijsde hebben. De kantonrechter volgt gedaagde sub 1 in zijn verweer dat verzoeker in de onderhavige procedure wederom hetzelfde feitencomplex en hetzelfde juridisch geschil voorlegt, terwijl andere rechters die rechtsbetrekking reeds hebben beoordeeld en daarop afdoende hebben beslist. Van belang is verder dat – indien en voor zover artikel 236 Rv niet

aan een inhoudelijke beoordeling in de weg stond – het opmaken van een boedelbeschrijving tot de kerntaken van de executeur behoort. De (voorlopige) boedelbeschrijving is het document bij uitstek op basis waarvan kan worden beoordeeld of een nalatenschap ruimschoots toereikend is om alle schulden te kunnen voldoen. Het gaat daarbij niet om een alle erfgenamen bindende vaststelling van de hoogte van de waarde van de afzonderlijke boedelbestanddelen. Het betreft, zoals terecht door de executeur opgemerkt, een groeistuk, dat nadien aangevuld kan worden en dat de rechter slechts marginaal kan toetsen. De kantonrechter leidt uit de stukken af dat de executeur redenen had om aan te nemen dat de vordering, zoals opgenomen in de boedelbeschrijving, er is. De executeur is voortvarend aan de slag gegaan. Bij de eerste conceptboedelbeschrijving heeft hij uitdrukkelijk aangegeven dat deze nog niet volledig was en dat een aantal onduidelijkheden wellicht nog nader onderzocht diende te worden. Vervolgens heeft hij een tweede vermogensopstelling gemaakt waarin aanvullende informatie is opgenomen en ook die vermogensopstelling is positief. Op dit moment is derhalve geen sprake van vaststaande feiten op grond waarvan de kantonrechter kan concluderen dat de nalatenschap niet ruimschoots voldoende zou zijn. Voor zover er een inhoudelijke discussie bestaat over de in de vermogensopstelling opgenomen bestanddelen, volgt de kantonrechter de overweging van de voorzieningenrechter dat die discussie thuishoort in een bodemprocedure. Partijen zullen derhalve de uitkomst van die procedure dienen af te wachten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2023:6454

Zaaknummer: 9153301 EZ VERZ 21/13

Rechters: P.H.M. Kuster

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht oordeelt over de samenstelling van de nalatenschappen van de in 2007 resp. 2015 overleden ouders van partijen die nimmer zijn verdeeld. Gelet op de moeizame verhouding tussen partijen benoemt het gerecht een onafhankelijke vereffenaar.

Aan de orde is de verdeling van de nalatenschappen van de in 2007 overleden vader van partijen, en de in 2015 overleden moeder van partijen. Erflaters hebben partijen als hun enige erfgenamen achtergelaten. Gedaagde heeft door zijn handelen na het overlijden van moeder de nalatenschap van moeder zuiver aanvaard. Eisers hebben die nalatenschap beneficiair aanvaard zodat die nalatenschap moet worden vereffend. Het gerecht begrijpt dat partijen na het overlijden van vader zijn nalatenschap onverdeeld hebben gelaten en stelt vast dat door het vereffenen/verdelen van moeders nalatenschap, (ook) de nalatenschap van vader mede wordt verdeeld. Vervolgens gaat het gerecht in op de samenstelling van de nalatenschap(pen). Daarna oordeelt het gerecht over de gevorderde verantwoording van door gedaagde tijdens leven van moeder namens haar verrichte handelingen. Het gerecht houdt het ervoor dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn voor het oordeel dat moeder op enig moment haar wilsbekwaamheid heeft verloren en/of handelingen onder invloed van haar verstoorde geestvermogens heeft verricht en/of de gevolgen van het gestelde financiële handelen door gedaagde met haar gelden niet (meer) kon overzien. Aangenomen moet worden dat de handelingen van gedaagde met het vermogen van moeder, haar instemming had. Ook de vordering dat gedaagde wordt bevolen om rekening en verantwoording af te leggen over het beheer van de nalatenschap van moeder wordt afgewezen. Eisers hebben ook desgevraagd niet geconcretiseerd hoe en in welk opzicht gedaagde nalatig is geweest en op welke wijze van benadeling sprake is geweest. Het verzoek om gedaagde te veroordelen mee te werken aan de verdeling wordt als prematuur afgewezen. Hoewel partijen in beginsel gezamenlijk vereffenaar zijn, ziet het gerecht in de moeizame relatie tussen partijen aanleiding een derde, in de persoon van de notaris X, tot vereffenaar te benoemen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 29-11-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2023:300

Zaaknummer: AUA202100594

Rechters: T.A.M. Tijhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof stelt dat de kantonrechter het door het overlijden van vader opeisbare erfdeel van de zoon in de nalatenschap van moeder goed heeft vastgesteld en wijst de stelling van de tweede echtgenote van vader dat de zoon zijn recht heeft verwerkt af.

Verweerder is de zoon van erflaatster en erflater. Erflaatster is overleden in 2003. Bij zijn overlijden in 2020 was erflater in tweede echt gehuwd met verzoekster. Erflater heeft verzoekster tot enig erfgenaam/bezwaarde benoemd en verweerder als erfgenaam/verwachter. Verzoekster heeft de nalatenschap zuiver aanvaard en is executeur in erflaters nalatenschap. In eerste aanleg is het moederlijk erfdeel van verweerder vastgesteld op € 639.098. Verzoekster verzoekt vernietiging van die beschikking en de vordering van de zoon/verweerder af te wijzen dan wel diens erfdeel vast te stellen op hetgeen door vader aan verweerder na moeders overlijden is betaald. Het hof is van oordeel dat de kantonrechter op goede gronden het erfdeel van verweerder in erflaatsters nalatenschap heeft bepaald op € 639.098 en dat bij de waardebepaling niet moet worden uitgegaan van de SW-waarden. Interessant is het (in eerste aanleg gepasseerde) beroep van verzoekster op rechtsverwerking. Zij meent dat zij als gevolg van tijdsverloop en wijzigingen van omstandigheden onredelijk is benadeeld met betrekking tot haar bewijspositie. Het hof volgt haar niet. Relevant daarbij is dat verzoekster wist dat erflater eerder gehuwd was geweest, een zoon had en dat de eerste echtgenote van erflater was overleden. Het feit is dat de zoon na het overlijden van erflaatster in 2003 een vordering heeft gekregen op zijn vader. De omstandigheid dat hij zijn vordering niet heeft opgeëist vindt zijn grondslag in het wettelijk erfrecht. Uit de feiten volgt dat de zoon eerst na het overlijden van vader in 2020 om uitbetaling van zijn ‘moederlijk’ erfdeel heeft verzocht. Dat vader het erfdeel reeds zou hebben voldaan, is niet bewezen, mede gezien de gemotiveerde betwisting aan de zijde van de zoon. De zoon heeft expliciet ontkend dat hij met vader een overeenkomst heeft gesloten tot betaling van zijn erfdeel. De door verzoekster bedoelde betalingen van vader aan zoon geven niet aan waarop deze betalingen betrekking hadden.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 01-11-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:2072

Zaaknummer: 200.310.755/01

Rechters: A.N. Labohm, E.A. Mink en M.A.J. Burgers-Thomassen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Om eisers een conclusie van antwoord in reconventie te laten indienen wordt de zaak aangehouden nu blijkt dat – zoals door gedaagden gesteld – er meer tot de nalatenschap behoort dan het bestanddeel waarvan eiseressen stelden dat het het enige bestanddeel was (dat nog verdeeld moest worden).

Anders dan in eerste instantie werd gesteld, is de nalatenschap van erflater niet geheel verdeeld op een depot bij een notaris na. De nalatenschap van erflater bestaat uit nog meer vermogensbestanddelen dan het depot. Het gaat in de hoofdzaak dan ook om de verdeling van de nalatenschap van erflater en niet slechts zoals in eerste instantie werd gevorderd om een betaal instructie aan de notaris. Gedaagden hebben in hun conclusie van antwoord aangegeven dat zij ervan uitgaan dat de hoofdzaak ziet op de (algehele) verdeling van de nalatenschap van erflater en dat de vordering van eiseressen moet worden afgewezen. Van de kant van eiseressen is het standpunt ingenomen dat het in deze zaak niet gaat om algehele verdeling van de nalatenschap, maar slechts om verdeling van het depot. Zo de rechtbank dit anders ziet, verzoeken eiseressen om aanhouding aangezien zij zich niet op een meeromvattende behandeling van de zaak hebben voorbereid. De rechtbank vindt bij nader inzien dat de conclusie van antwoord van gedaagden had moeten worden opgevat als een conclusie van antwoord tevens eis in reconventie. Dit is reden om eiseressen in de gelegenheid te stellen tot het indienen van een conclusie van antwoord in reconventie.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 15-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:11711

Zaaknummer: 332485 HA ZA 22-603

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen voeren een tijdens mondelinge behandeling gesloten vaststellingsovereenkomst niet correct uit, verkeren in een impasse ter zake van de verdeling van de woning cum annexis en dus neemt de voorzieningenrechter beslissingen om de impasse te doorbreken en de voortgang te bevorderen.

De onderhavige zaak betreft een in een impasse geraakte verdeling waarin in (re)conventie een groot aantal vorderingen is ingesteld. Beknopt weergegeven is sprake van een geschil tussen een broer en twee zussen over de verdeling van een monumentale woning met grond. Die woning is reeds geruime tijd familiebezit en is de plek waar partijen zijn opgegroeid. Gedaagde 1 bewoont al geruime tijd de woning (eerst samen met de ouders van partijen, daarna met de moeder van partijen en nu alleen) en wenst deze, gesteund door gedaagde 2, toegedeeld te krijgen. Eiseres begint op grond van artikel 3:174 BW een verzoekschriftprocedure tegen gedaagden om tot tegeldemaking van de woning te komen. In die procedure hebben gedaagden ex artikel 3:185 BW een zelfstandig tegenverzoek gedaan. Tijdens de mondelinge behandeling in mei 2023 hebben partijen (om een einde te maken aan die rechtszaak) afspraken gemaakt over de wijze van toedeling/verdeling (verkoop) van de woning. Die afspraken zijn neergelegd in een vaststellingsovereenkomst. Over en weer verwijten partijen elkaar nu dat zij de in de vaststellingsovereenkomst neergelegde afspraken niet (correct) nakomen. Ook de voorzieningenrechter vindt dat aannemelijk is dat de uitvoering van de vaststellingsovereenkomst in werkelijkheid niet in lijn met de daarin opgenomen afspraken is gegaan. Het is de voorzieningenrechter gebleken dat partijen niet in staat zijn zelfstandig uit de tussen hen bestaande impasse te komen. Zij geven elkaar over en weer de schuld van het tijdsverloop in deze kwestie, van het niet verder komen met de toe-/verdeling. Zowel eiseres als gedaagden laten hun eigen gelijk en het gebrek aan vertrouwen in de ander niet varen. Tegelijk willen alle partijen vooruit. Daarom treft de voorzieningenrechter een voorziening die past bij het bindende karakter van de afspraken in de vaststellingsovereenkomst en de noodzakelijk te betrachten voortgang in deze zaak.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:11333

Zaaknummer: C/10/667484 / KG ZA 23-949

Rechters: Th. Veling

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toetreding van erflaatster en inbreng in vof kwalificeren als een gift. Het in de vof-akte opgenomen overnemingsbeding merkt het hof aan als ‘niet-wederkerig’ en als een quasilegaat dat bij gebreke aan een notariële akte nietig is zodat de betreffende goederen nog tot haar nalatenschap behoren.

In grote lijnen komt het erop neer dat erflaatster gronden heeft verpacht en naderhand heeft ingebracht in een vof. En zonder in de complexe details te treden draait het in deze zaak om de vraag of de toetreding van erflaatster tot de ene vof een gift is dan wel of de vermogensrechtelijke afwikkeling van een andere vof een gift is. Dit in verband met de berekening van de legitieme portie in erflaatsters nalatenschap. Kort en goed volgt het hof de rechtbank in haar oordeel dat door het toetreden van erflaatster sprake was van een gift van erflaatster aan X omdat de waarde van het door haar ingebrachte vermogen plus minus € 1.440.292 was en voor X op dat moment een recht ontstond om het ondernemingsvermogen van erflaatster over te nemen tegen een waarde van plus minus € 90.896. Het hof gaat er daarbij van uit dat het bij overlijden van een vennoot werkend overnamebeding geen wederkerig karakter had, maar uitsluitend werkt ten gunste van X. In de rechtshandeling van erflaatster en X ligt dus een gift besloten. Ook merkt het hof in deze specifieke casus (erflaatster heeft een belegging ingebracht) het verdelings- en overnemingsbeding aan als een quasilegaat (art. 4:126 lid 2 onder a BW). Omdat niet is voldaan aan het vormvereiste van een notariële akte (art. 7:177 BW juncto art. 7:186 BW), is het overnemingsbeding nietig. En dit betekent dat tot de nalatenschap van erflaatster behoort het volle en vrije eigendom van de (ingebrachte) onroerende zaken. Derhalve moet bij de berekening van de legitimaire massa de waarde van die goederen op datum van het overlijden van erflaatster worden meegenomen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-11-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:2339

Zaaknummer: 200.312.330/01

Rechters: A.N. Labohm, C.M. Warnaar en A.S. Mertens-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot huurvoortzetting na overlijden moeder/hoofdhuurder wordt afgewezen, omdat duurzame gemeenschappelijk huishouding en huisvestingsvergunning ontbreken.

Dat de zoon niet steeds in de Basis Registratie Persoonsgegevens stond ingeschreven op het adres is volgens de kantonrechter een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de zoon geen hoofdverblijf had in de door zijn vader/erflater gehuurde woning. De kantonrechter kan voorbijgaan aan het bewijsaanbod van de zoon omdat ook geen sprake was een gemeenschappelijke huishouding. De enkele omstandigheid dat de zoon op enigerlei wijze heeft bijgedragen aan de kosten van de huishouding leidt niet automatisch tot de conclusie dat sprake is van een gemeenschappelijke huishouding. Op degene die zich op huurvoortzetting beroept, rust een verzwaarde stelplicht ter zake van omstandigheden waaruit zo'n huishouding zou blijken. De enkele omstandigheid dat een kind na het meerderjarig worden nog bij zijn ouders blijft wonen, brengt niet mee dat zij een duurzame huishouding voeren. In de regel is dan sprake van een aflopende samenlevingssituatie. Uit de feiten volgt dat de zoon alleen nog thuis woonde omdat vader niet meer in staat was zelfstandig te wonen. Het is aannemelijk dat, als de gezondheid van vader het had toegelaten, de zoon wel het huis van zijn vader had verlaten. Ook is niet (meer) in geschil dat voor het gehuurde een huisvestingsvergunning nodig is en dat de zoon hierover niet beschikt. De gevorderde huurvoortzetting wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:11784

Zaaknummer: 10548190 \ CV EXPL 23-3579

Rechters: J.J. Dijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tot vervreemding bevoegde vruchtgebruiker handelt in strijd met wil erflaatster door bloot-eigendom van een appartement aan zichzelf toe te delen.

Moeder was tot haar overlijden met gedaagde Y in gemeenschap van goederen gehuwd. Eisers zijn de kinderen van moeder uit een eerder huwelijk. In haar testament heeft moeder Y voor 1/1000^e deel en de eisers voor 999/1000^e tot erfgenaam benoemd. Aan Y is ook het vruchtgebruik van haar nalatenschap gelegateerd. De aan Y toegekende bevoegdheid tot vervreemding en vertering vervalt als Y hertrouwt of gaat samenwonen. De ontbonden huwelijksgemeenschap is in 2021 verdeeld en eisers werden eigenaar van een met een vruchtgebruik ten behoeve van Y bezwaard appartement. In 2023 stuurt notaris Q aan eisers een conceptleveringsakte waaruit blijkt dat Y het appartement heeft verkocht. Eisers vorderen dat de voorzieningenrechter Y in zijn hoedanigheid van vruchtgebruiker verbiedt om het bloot eigendom van de woning te leveren. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is de overdracht door Y van het appartement aan zichzelf in strijd met de wil van moeder. Uit het testament volgt dat het haar wil was dat eisers (999/1000ste deel van) de nalatenschap zouden erven en dat daarop een recht van vruchtgebruik voor Y zou worden gevestigd. Hieraan hebben partijen invulling aan gegeven: eisers zijn bloot eigenaar van het appartement geworden en Y heeft een recht van vruchtgebruik op het appartement gekregen. Door de overdracht van het appartement aan zichzelf verkrijgt Y de onbezwaarde eigendom van het appartement. Daarmee doorkruist hij de wil van moeder. Y kan in dat geval immers doen en laten wat hij wil, terwijl het de bedoeling was dat hij een vruchtgebruik op de nalatenschap zou krijgen en in het testament beperkingen aan dat vruchtgebruik zijn gesteld. Y wekt met een overdracht aan zichzelf de indruk dat hij dit doet omdat hij dan geen rekening meer hoeft te houden met de belangen van de blooteigenaren en met de beperkingen van het vruchtgebruik. Deze onaanvaardbare doorkruising van moeders wil leidt ertoe dat de vordering van eisers wordt toegewezen. Een belangenafweging leidt niet tot een andere uitkomst. Dat Y met de overdracht een in zijn ogen ongelukkige verdeling wenst recht te zetten, rechtvaardigt niet dat de wil van de erflaatster wordt genegeerd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:12102

Zaaknummer: C/10/666986 / KG ZA 23-922

Rechters: N. Doorduijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing vordering op grond van 223 Rv in erfeniskwestie.

Deze uitspraak uit januari 2022 is in december 2023 gepubliceerd en ook in de hoofdzaak waarover wordt gerept, is in (november) 2022 uitspraak gedaan (ERF 2022-0327). Appellanten Y en X zijn kinderen van de in 2018 overleden erflater. X is de enig erfgenaam van erflater. Erflater heeft in 2016 een schuldbekentenis ondertekend waarin is opgenomen dat hij aan X wegens niet-betaalde arbeid en zorg een bedrag schuldig is. Dit bedrag overstijgt de omvang van de nalatenschap. In eerste aanleg vorderde Y nietigverklaring van het testament en vernietiging schuldbekentenis. De rechtbank heeft de vorderingen van Y afgewezen, waarbij ervan uit is gegaan dat de handtekening op de schuldbekentenis authentiek is. Y verzoekt in dit incident om bij wijze van voorlopige voorziening X te veroordelen tot afgifte van de originele documenten die de door hem ingeschakelde deskundige heeft gebruikt ten behoeve van diens onderzoek. Het hof stelt dat de vraag is of in dit incident eerder dan in de hoofdzaak de beoordeling van de (incidentele) vordering van Y krachtens artikel 843a Rv plaats zou moeten vinden. Y beoogt met het opvragen van de originele stukken in dit incident een onderzoek uit te doen voeren naar de echtheid van de handtekening van de erflater die in de hoofdzaak in het geschil is. Het resultaat van dit onderzoek is dus van belang voor de beoordeling dan wel de onderbouwing van hun vordering(en) in de hoofdzaak. Dat roept de vraag op welk belang ermee gediend is om op dit punt in het incident vooruit te lopen op de beoordeling in de hoofdzaak. Daarbij merkt het hof op dat de hoofdzaak inmiddels afgeconcludeerd is, en de verwachting is dat het niet meer lang zal duren voordat de hoofdzaak door het hof inhoudelijk behandeld wordt. Mede in het licht daarvan ligt het voor de hand dat de vraag naar de bewijslastverdeling en de vraag of enig nader deskundigenonderzoek naar de echtheid van de handtekening van de erflater in de hoofdzaak dient plaats te vinden. Daar kan ook worden beoordeeld wat voor een eventueel deskundigenbericht nodig is, zoals welke bewijsstukken in dat geval in origineel beschikbaar zouden moeten zijn. Y heeft niet duidelijk gemaakt waarom het hof in het kader van dit incident vooruit zou dienen te lopen op een beslissing in de hoofdzaak op dit punt, ook al gezien de veelheid van grondslagen waarop zij hun vordering baseren. Van enig spoedeisend belang bij het verlangde onderzoek is niet gebleken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-01-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:151

Zaaknummer: 200.296.380/01

Rechters: J.H. Kuiper, J. Smit en P.S. Bakker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door failliet afgelegde verklaring verwerping wordt op verzoek van diens curator verwijderd uit het boedelregister.

In 2016 is X in staat van faillissement verklaard en is A tot curator benoemd. Nadat zijn vader in 2020 is overleden, heeft X in december 2021 ter griffie van de rechtbank een verklaring verwerping nalatenschap afgelegd die is ingeschreven in het boedelregister. A verzoekt de verwijdering van de registratie van de akte tot verwerping uit het boedelregister. De verklaring is afgelegd ruim na de datum van faillissement. X was ex artikel 73 Fw rechtswege niet bevoegd tot beschikken en beheer over het tot het faillissement behorend vermogen, en dus ook niet bevoegd om de nalatenschap van zijn vader te verwerpen. X verzet zich niet tegen het verzoek. De rechtbank wijst het verzoek toe.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2023:6929

Zaaknummer: C/03/323524 / HA RK 23-179

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Advocaten: B. Keybeck

Wetsartikelen: 4:191 BW

RECHTSPRAAK

Hoge Raad volgt het hof dat vermogen van een stichting tot de nalatenschap van oprichtster wordt gerekend.

Erflaatster heeft tijdens leven een stichting opgericht die o.m. tot doel heeft het bevorderen van het onderwijs in de moderne talen en de interculturele en intersociale uitwisseling van Nederland en België. De stichting heeft in de loop der jaren een viertal panden in eigendom verkregen. Erflaatster was tezamen met anderen bestuurder van de stichting. Belanghebbende X is enig erfgenaam van erflaatster. In geschil is of het stichtingsvermogen door X krachtens erfrecht is verkregen. Het hof (ERF 2021-0350) heeft geoordeeld dit het geval is. Volgens het hof was de stichting alleen bezig met de exploitatie van de panden. Ook is niet gebleken dat de Stichting ten tijde van het overlijden haar statutair doel feitelijk nastreefde. Verder meende het hof dat erflaatster met het vermogen van de stichting een meer dan bijkomstig particulier belang in de zin van artikel 2.14a lid 2 Wet IB 2001 nastreefde. Vervolgens oordeelde het hof dat met betrekking tot de vier panden sprake is van het om niet of onder in het maatschappelijke verkeer ongebruikelijke voorwaarden rechtens dan wel in feite, direct of indirect afzonderen van vermogensbestanddelen in de stichting door erflaatster. Daarom worden alle vermogensbestanddelen van de stichting geacht tot het bezit van erflaatster te behoren. In cassatie overweegt de Hoge Raad dat X in hoger beroep weliswaar heeft bestreden dat erflaatster vermogen heeft afgezonderd in de stichting, maar hij heeft niet subsidiair aangevoerd dat hij in dat geval ook zelf vermogen heeft afgezonderd in de stichting en dat als gevolg daarvan het vermogen van de stichting gedeeltelijk aan hem zou moeten worden toegerekend en dus in zoverre niet kan worden geacht door hem krachtens erfrecht te zijn verkregen. Hierover hoefde – zo de Hoge Raad – het hof zich daarom niet uit te laten zodat het cassatieberoep ongegrond wordt verklaard.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1664

Zaaknummer: 21/04929

Rechters: J.A.R. van Eijsden, J. Wortel en M.T. Boerlage

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bijzonder hechte band met erflater onvoldoende voor erfgenaam om als pleegkind van erflater te worden aangemerkt.

Erflater heeft eiseres X – die geen familie is van hem of zijn vooroverleden echtgenote – tot een van zijn erfgenamen benoemd. In geschil is of X een pleegkind is van erflater in de zin van artikel 19 SW. De rechtbank stelt voorop dat de bewijslast voor het recht op de kindvrijstelling en de toepassing van tariefgroep I bij X ligt en dat zij niet is geslaagd in de op haar rustende bewijslast. Zo heeft X in een e-mailwisseling met de Belastingdienst aangegeven dat de vermeende pleegouders een groot deel van kosten van levensonderhoud voor hun rekening hebben genomen in de periode van artikel 19 lid 2 SW en dat de eigen ouders beperkt bijdroegen aan de kosten van haar opvoeding. Daardoor is onvoldoende gesteld, laat staan aannemelijk gemaakt, dat X gedurende ten minste vijf jaren uitsluitend door erflater als een eigen kind is onderhouden. X kan daarom niet als pleegkind in de zin van de Successiewet worden aangemerkt. Dat erflater en X een bijzondere en hechte band hadden en dat erflater en zijn echtgenote X als hun dochter hebben beschouwd, en de verklaringen van de huisarts en de toenmalige buurvrouw van erflater, doen daaraan niet af. Het gaat hier immers om de vraag of X pleegkind was in de zin van de Successiewet, waarvoor moet worden voldaan aan de daarin gestelde strenge eisen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:11647

Zaaknummer: AWB – 23 _ 72

Rechters: S.K.A. Efstratiades, M.C. van As en D.C. van Beelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Weigering door ouders van overledene om grafrechten aan de langstlevende over te dragen is onrechtmatig.

Geïntimeerden A en B zijn de ouders van hun in 2014 overleden dochter. De echtgenoot van de dochter, appellant X, is enige tijd ten onrechte verdacht geweest van betrokkenheid bij haar dood. In de periode dat X in hechtenis zat, hebben A en B opdracht gegeven tot de begrafenis van hun dochter en het kind waarvan zij in verwachting was in een dubbelgraf. Een en ander was in strijd met de wensen daaromtrent van X. In eerdere procedures (ECLI:NL:GHARL:2017:10937 en ECLI:NL:HR:2019:453) heeft X tevergeefs gevorderd dat A en B toestemming zouden geven tot herbegraving. In 2019 hebben A en B geweigerd de grafrechten aan hem over te dragen. In appèl oordeelt het hof dat niet tweemaal over dezelfde zaak wordt geprocedeerd; in de vorige zaak werd herbegraving gevorderd en thans overdracht van de grafrechten. Vervolgens acht het hof het handelen van A en B rond de begrafenis niet onrechtmatig jegens X. Het was weliswaar beter geweest wanneer A en B anders zouden hebben gehandeld, maar hun handelen is in deze context, niet onrechtmatig. Ook het niet-uitstellen van de begrafenis was niet onrechtmatig. Daarna komt het hof toe aan de vraag of A en B onrechtmatig hebben gehandeld jegens X door te weigeren de grafrechten aan hem over te dragen. In dat kader overweegt het hof dat niet in geschil is dat A alleen rechthebbende is op de grafrechten en dat het hem in beginsel vrij staat om overdracht van de grafrechten te weigeren. Deze vrijheid is niet onbeperkt en vindt onder meer haar begrenzing in wat volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt. Van het overschrijden van die grenzen zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn. Van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden is naar het oordeel van het hof in deze zaak sprake. De feiten brengen het hof tot het oordeel dat A onrechtmatig jegens X heeft gehandeld door te weigeren de grafrechten aan hem over te dragen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-11-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:10136

Zaaknummer: 200.315.380/01

Rechters: M.A.F. Veenstra, H. de Hek en I. Tubben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering van de kinderen op hertrouwde vader is niet opeisbaar geworden omdat het recht van tweede echtgenote op een bedrag bij scheiding geen verrekeningsafpraak is.

Na het overlijden van hun moeder hebben de twee kinderen krachtens een ouderlijke boedelverdeling een niet-opeisbare vordering op hun vader. De vordering is o.m. opeisbaar bij hertrouwen of aangaan van een geregistreerd partnerschap van de langstlevende zonder het maken en handhaven van huwelijksvoorwaarden/geregistreerd partnerschapsvoorwaarden inhoudende de uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen en van verrekenbedingen, met uitzondering van die ten aanzien van onverteerde inkomsten, tenzij door de langstlevende afdoende zekerheid wordt gesteld. In de huwelijksvoorwaarden van de in 2016 hertrouwde vader is bepaald dat zijn echtgenote bij scheiding € 200.000 krijgt. Dit beding is in juni 2022 geschrapt. In augustus 2022 hebben de kinderen beslag laten leggen op een onroerende zaak van vader. De kinderen stellen een groot aantal vorderingen in die grotendeels tot doel hebben de hoogte van hun geldvorderingen vast te stellen. Ook is in geschil of de vorderingen opeisbaar zijn geworden. Met vader meent de rechtbank dat dit niet het geval is. Volgens de rechtbank zijn vader en zijn tweede echtgenote getrouwd buiten iedere gemeenschap van goederen en is het beding waarbij de tweede echtgenote € 200.000 krijgt bij scheiding geen verrekenbeding. Los van het feit dat het beding inmiddels is geschrapt, is deze regeling volgens de rechtbank geen gemaakte afspraak om inkomen en/of vermogen met elkaar te verrekenen. Een dergelijke verrekeningsafpraak is niet in het betreffende artikel te lezen en dat het wel als een verrekeningsafpraak is bedoeld, hebben de kinderen onvoldoende gemotiveerd gesteld.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 15-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:11712

Zaaknummer: 330803 HA ZA 22-488

Rechters: A.C. Haverkate

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek van de langstlevende echtgenote tot heropening van de vereffening van een voor het overlijden van erflater geliquideerde bv waarvan erflater aandeelhouder was, wordt toegewezen.

Erflater was enig aandeelhouder van X BV. Enkele jaren voor het overlijden van erflater is X BV in liquidatie getreden en in de slotverantwoording is vastgesteld dat er geen bekende baten meer aanwezig zijn. Thans verzoekt de langstlevende echtgenote van erflater om de vereffening van X BV te heropenen en te bepalen dat een van hun kinderen wordt benoemd als vereffenaar. Reden voor het verzoek is dat er nog vermogensbestanddelen zijn, onder meer een vordering van NAF 330.000. De overige afstammelingen hebben zijn geen bezwaar tegen de inwilliging ervan. Verzoekster wordt geacht een redelijk belang te hebben bij de heropening van de vereffening; het is aannemelijk dat er nog vermogensbestanddelen zijn en er is niet is gebleken van enig bezwaar tegen de toewijzing van het verzoek. Het gerecht wijst het verzoek toe.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 09-01-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2023:3

Zaaknummer: CUR202302077

Rechters: O. Nijhuis

Wetsartikelen: